

något, fara, för att hämta någon ell. något. — *F. fört*, hastigt, skyndsamt; se äfv. *Fortfara*. — *F. fram*, till ort och ställe, som man ämnat; äfv. fara förbi, t. ex.: *Hvar han for fram*; se äfv. *Framfara*. — *F. förbi*, se *Förbifara*. — *F. igenom*, resa, färdas igenom (en ort, en stad); se äfv. *Genomfara*. När det står absolut, uttalas *F. igénom*, t. ex.: *Han for blott igénom, utan att stanna; pilen for tvärs igénom*. — *En ond ande har farit i honom*, han har blifvit besatt af en ond ande. — *F. i'n*, se *Infara*. *F. i'n till ell. hos någon*, se *Taga i'n*. — *F. ned*, se *Nedfara*. — *F. om*, se *Omsfara*, *Förbifara*. — *F. omkring*, se *Kringfara*. — *F. undan*, resa, färdas, för att undkomma någon förföljande. — *F. upp*, se *Uppfara*. — I utsträckt mening förekomma i bibeln uttrycken: *F. upp till himla, ned till helvetet*. — *Syn*. Resa, Färdas, Segla. — b) Begifva sig på väg, anträda en resa, färd. *Han har f-rit till Paris. Han for i går morgons. När skall du f.? Diligencen far kl. 8*. — *F. af, bort, åstad, sin kos, sin väg*, se *Affara*, *Bortfara*. *F. af med*, taga något med sig, borttaga, bortröfva. — *F. efter*, anträda en resa efter någon annan, som farit förut. — *F. ifrån*, lemna, öfvergifva någon ell. något, då man reser bort. — *F. med*, följa med någon på resa, färd. — *F. ut*, resa, färdas ut ifrån ett ställe, t. ex.: *F. ut på landet, i staden*. (I bibeln) *Far ut, du orena ande!* lemna den besattes kropp &c. — *Syn*. Se *Bortfara*. — 2) (både om person och sak) Ofrivilligt, till följd af någon yttre kraft, hastigt förflyttas, drivas ifrån ett ställe till ett annat. *Rätt som han stod, halkade han och for i sjön. Se molnen, hur de f. i luften. Det far snö i luften. Vagnen far så långsamt, att vi snart hinna den*. — *F. af*, plötsligt och ofrivilligt flyttas, drivas bort med hast, t. ex.: *Jag såg, när han for af ned i sjön; halten, mössan for af; pilen for af från bågen och träffade sitt mål*. — *F. bort, f. sin väg, sin kos*, (om saker) af någon yttre orsak hastigt drivas bort och förloras, t. ex.: *knappen har lossnat och f-rit bort*. — *F. fram och tillbaka*, drivas, flyga fram och tillbaka, t. ex.: *fjädern far fram och tillbaka i luften*. — *F. igenom, ned, omkring*, se *Genomfara*, &c. — *F. undan*, föras, drivas undan. — *F. upp*, drivas upp, t. ex.: *dunet far upp ifrån sängkläderna*. — *F. ut*, se *Utfara*. — *Syn*. Drivas, Flyga. — 3) I utsträckt mening eller fig. bemärkelse brukas *Fara* i åtskilliga uttryck och talesätt, såsom: *Låta f.*, släppa, afstå från. *F. vilse*, se bem. 1. *F. någon i håret*, häftigt taga någon i håret, för att lugga honom. *F. varliga, varsamt*, gå varsamt till väga. *F. varsamt med*, varsamt handtera, värda, bemöta, sörfara med. *F. väl, illa*, väl, illa bemötas, handteras, behandlas, t. ex.: *Tjenstefolket far väl der i huset; halten far icke för väl af regnet; kläderna f. illa af dam. F. illa med*, illa handtera, behandla. *Illa f-ren*, illa handterad, medfaren. *F. efter*, eftersträfvä; äfv. i minnet förblanda något med ett annat och tala drefter, t. ex.: *Ah! nu kommer jag ihåg: det var broderns bröllop jag for efter och råkade att förblanda med systemns*. — *F. fört, fram*, se *Fortfara*, *Framfara*. *F. med lögn, bedrägeri*, bruka att ljuga, bedraga folk. *F. på någon*, rusa, störta på någon. — *F. upp*, häftigt resa sig upp, t. ex.: *Vid dessa ord for han upp, såsom hade en orm stungit honom*. — *F. ut emot någon*, häftigt tala, förebrå. *F. ut i vrede*, blifva häftigt vred.

F. ut i ovelt emot någon, öfverfalla någon med ovelt. — *F. öfver*, se *Öfverfara* o. *Förbigå*. — 4) (sjöt.) Säges om ett tåg, i hänseende till dess ställe och riktning.

FARAL, -ål, m. 3. Ett slags ordlek, bestående deruti, att en eller flera stafvelser i ett ord, hvilka hvar för sig äga någon betydelse, utbytas emot ord, som hafva antingen motsatt betydelse eller höra under ett gemensamt slägte af begrepp, t. ex.: själfva ordet *Faral* i st. f. *Moral*, *Landdal* i st. f. *Sjöberg*, o. s. v.

FARANDE, n. 4. Händelsen, att någon eller något far (i alla bem.). Brukas endast i några få uttryck, t. ex.: *Delta f. fram och tillbaka tröttlar på längd*.

FARAO, fárao, n. sing. Ett slags hasardspel emellan flera spelare, af hvilka en, som är bankör, håller banken emot alla de öfriga. [*Pharao*.]

FARAORÄTTA, f. 1. Se *Ichneumon*, 1.

FARBAR, a. 2. Som kan befaras. *En f. väg*.

FARBRODER eller **FARBRROR**, färrbror o. färrbror, m. 3. pl. — *bröder*. Fadrs broder. I äldre lagstil brukas *Faderbroder*.

FARDAG, m. 2. Den dag, då ett boställe afträdes till ny boställsinnehafvare.

FARFAR, färrfarr o. färrfarr, m. 3. pl. — *fäder*. Fadrs fader. Heter i äldre lagstil *Faderfader*. *F-s far*, faders farfar. *F-s f*, faders farfars far.

FARGALT, färgållt, m. 2. Galt, som icke blifvit utskuren. — *Syn*. Ränkte.

FARHÅGA, f. 1. Lägre grad af fruktan. *Hafva, hysa f. för något*. — *Syn*. Se *Fruktan*.

FARIN, -i'n, n. 3. sing. (kem.) Benämning i handeln på råsocker, renadt genom upplösning i kalkvatten och omkristalliseradt. Kallas äfv. Ferris, Sockerjord.

FARINÖS, --ös, a. 2. (fr. *Farineux*) 1) Mjöligen, mjölkaktig. — 2) (målark.) Hvitaktig, matt (om koloriten).

FARISÉ, m. 3. 1) (fordom, hos Judarna) En, som fästade sig mera vid den yttre än den inre gudstjensten. *F-ernes sekt*. — 2) (fig.) Hycklare, skrymtare. [*Phar —*.]

FARISEISK, --sä'jjsk, a. 2. 1) Som tillhör, angår, utmärker Fariseerna eller deras lära. — 2) (fig.) Hycklande, skrymtande. [*Phar —*.]

FARKÖST, färkä'st, m. 3. Smärre fortskaffningsmedel till sjös, för segel eller åror, såsom små fartyg, båtar, o. s. v.

FARLED, färléd, m. 3. Djupaste leden af ett farvatten, der segelfarten stryker fram. Man säger äfv. Segelled.

FARLIG, a. 2. Som medför eller kan inleda i fara. *F. post, plats, ställning, väg, sjukdom. F. sats. F-a lider. F. menniska*. (Talesätt) *Han är icke f.*, honom behöfver man ej bry sig om. — *Syn*. Vådlig, Äfventyrlig, Betänklig, Eftertänklig.

FARLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara farlig. *F-en af denna sats är lätt att inse*. — *Syn*. Vådlighet, Betänklighet. — 2) Se *Fara*, f. 2.

FARM, farrm, m. 3. (engelskt ord) Arrendeherman.

FARMACEUT, farrmasä'ftt, m. 3. (från grekiskan) En, som tillreder läkemedel. [*Pha —*.]

FARMACEUTIK, farrmasä'ftik, f. 3. Se *Farmaciaci*.

FARMACEUTISK, farrmasä'fttisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på farmacien. [*Pha —*.]

FARMACI, farrmasi', f. 3. Konsten att tillreda läkemedel. Apotekarkonst. [*Pha —*.]